

Hönig Dezső,
Frank Béla,
Pál, Zsitvay
it és Heléna,
ka és Heléna,
n, Neubauer
ós, Herczegh
ma, Lőrincz
ltán és Ödön
il irt levelet
röstelnének,
élem jövőre
ntal Gizella,
Targit, Lázár
er Aurélia,
ések Szabina,
Falkenheim
r Margit
és Gizella,
utsch Janka,
Illés Ödön
utsch Emil,
er Adél és
mann Bertl,
gdi Kálmán,
a és Flóra,
Dénes, Oláh
és Paulina,
i, Frommer

cő.

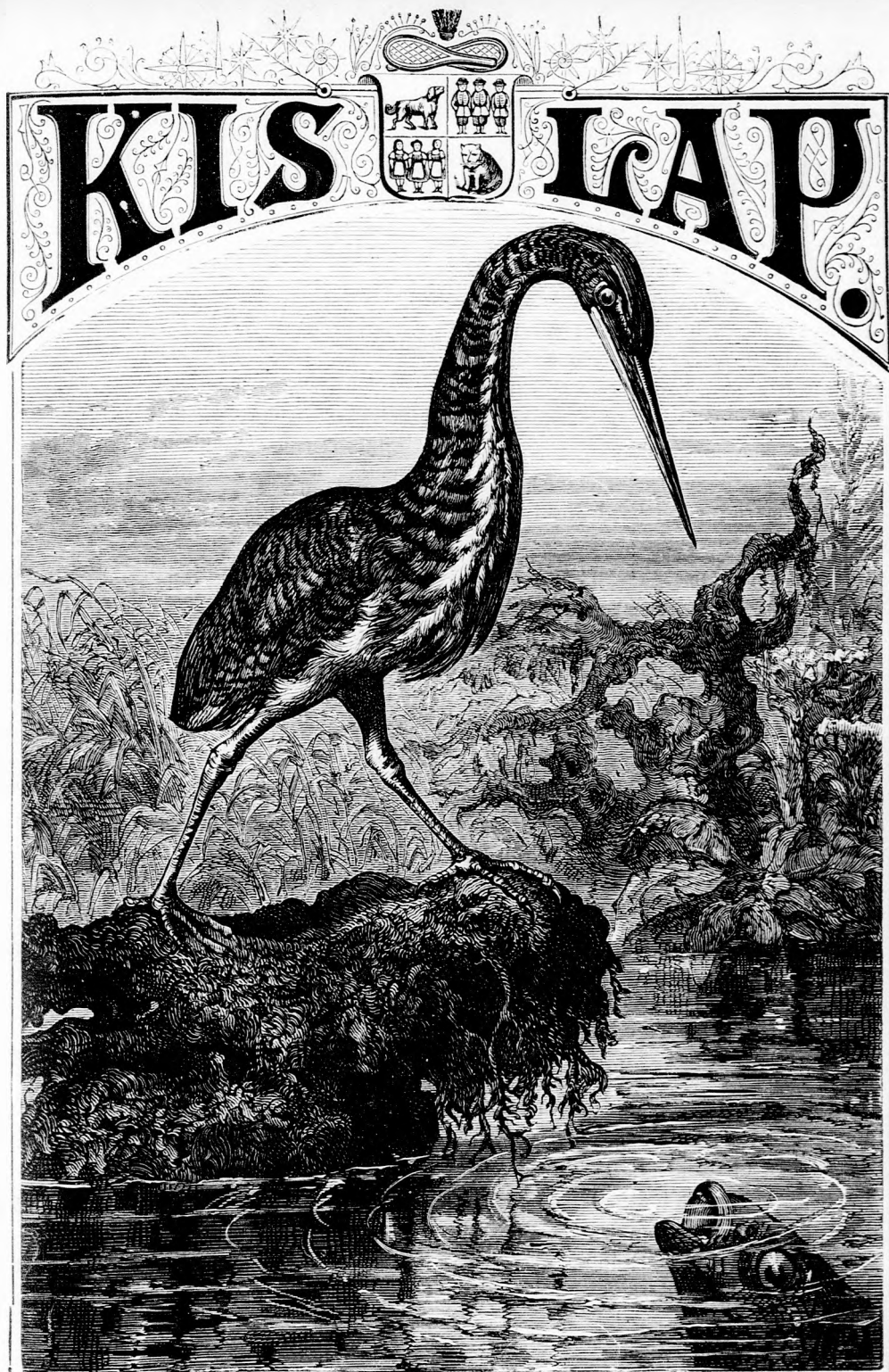
nap folyt le
ldalon lévő
pártfogói a
g a szegény
a. Midőn az
kor előjor-
s »éljenek«
magukban
át s öröm-
mindnyája-

onyságnak,
égem telik
magasztos

ó bácsi.

a főváros-
asárnap az
5 órakor a
arabjából s
ndez a kör
22. sz. II.
krjával a
(IV. Borz-
F. b.

eum-épület.
társulat.

... BÁMULVA NÉZETT REÁ. (Lásd a 335. lapon.)

ALADÁR JÓ BARÁTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

SAZ OKOS állat oda feküdt Zsuzsika lábaihoz és örködött. Nem lett volna senkinek tanácsos, hogy bántani merje a kis beteget, mert Vidor, amilyen szelid és vidám volt különben, nem értette a tréfát, ha védelmezni kellett azt, a kit szeret. De hát arra nem is gondolt igazán senki, hogy ilyesmire szükség lehetne, mert hiszen ki merne a kertbe betörni s egy beteg leánykát bántani.

Zsuzsika hitte legkevésbé, hogy ez történhetnék és egészen nyugodtan ült ott egy napon, midőn egyszerre sajátságos zörgést hallott a bokrok felől. Mi lehet az? Ott nincs ut, ott nem járhat senki. . . hátha valami állat, valami veszedelmes jószág? Vidor is fülelni kezdett s csakhamar morgott is, jeléül, hogy neki sem tetszik a dolog.

— Ki van ott? kiáltá Zsuzsika kissé megijedve.

Senki sem válaszolt, de a zörgés még közelebről hallatszott. Zsuzsika türelmetlenül szólt:

— Kergesd el, Vidor! Menj, fogd meg!

A bátor kutya nem mondatta ezt magának kétszer, hanem mérges ugatással fölugrott és egyenesen odarohant a bokor felé. Ekkor hirtelen valami suttogás és még nagyobb zörgés hallszott a bokorból, aztán gyorsan futó léptek zaja. Valaki menekült s a kutya dühös ugatással üldözte, úgy hogy a zajra Andor is elősietett a házból.

— Mi történt? kérde. Kit ugat a kutya?

— Nem tudom, felelé Zsuzsika. Valaki leskelődött itt a bokorban s most fut Vidor elöl.

Andor utánok futott és még épen idején érkezett: Kálmán és Aladár szaladtak hanyatthomlok s nyomukban a kutya; már a sarkukban volt s csak még egyet-kettőt kell ugrania, hát a lábába harap Kálmánnak.

— Vidor! Ide vissza! kiáltott Andor.

A kutya engedelmeskedett gazdájának, kivált most a hang hallatára vissza pillantván, látta, hogy gazdája vesszőt kapott föl és utána siet. Aladár és Kálmán egy darabig még futottak, aztán észrevették, hogy a kutya többé nincs a sarkukban, tehát megálltak. Andor mihamar ott termett mellettök.

— Mit szaladtok olyan ijedten? Hiszen te, Aladár, ismered Vidort, csak egy szót kellett volna szólanod, hát mindjárt megszeliidül.

— No persze, majd én próbálgatózom, tetszik-e a te kedves kutyádnak belém harapni vagy sem, felelt Aladár haragosan.

— Gyönyörű dolog, mondhatom, olyan állatot tartani a háznál, hogy az ember nem is járhat itt bátorságban, szólt Kálmán.

— Nem bánt ő senkit, a kit ismer, de még idegent sem, csak ha valamit gyanusnak talál. A ki pedig fut, az mindjárt gyanus; tudhatjátok, hogy az éber kutya mindjárt utána iramodik az ilyen embereknek.

— Köszönjük a tanítást, de jövőre te vigyázz jobban a kutyádra, szólta Aladár.

— Épen azért hagytam Zsuzsika mellett, hogy vigyázzon rá, mert egyedül volt, ti meg ott jártatok közel, a bokrok közt zörögtek s Zsuzsika megijedt, Vidor pedig kötelességét teljesítette. Különben ha csak téged lát, Aladár, bizonyosan nyugodtan maradt volna; hanem társadat nem ismeri, csak úgy mint magam sem. Gondolom, ez az a Kálmán, a kit néha emlegetnek, ugy-e?

— Igen is, az vagyok, ha épen tudni kívánod, felelt Kálmán.

— És mit akartál ott Zsuzsikánál?

— Mi közöd hozzá?

— No's, ha nem akarod megmondani, hát én azt sem bánom, szólta Andor nyugodtan. De máskor ne akard Zsuzsikát meglepni, mikor a kutya mellette van, mert rosszul járhatnál. Jöjj, Vidor.

Andor megfordult és kutyájával együtt visszatért Zsuzsikához, kinek elmondta, hogy kár volt megijednie, mert csak Aladár és Kálmán jártak itt.

— Oh, akkor épen volt okom az ijedségre, mert bizonyosan valamit terveztek ellenem. Jó hogy itt volt a derék hü Vidor.

— Ugyan mi jut eszedbe! Aladár akart volna bántani?

— Ha ő nem, hát pajtása.

— De miért?

— Azt nem mondom meg... de én tudom. Nem vétettem ellenök, de boszantja őket, hogy én tudom... no, tudok valamit. De megígértem, hogy nem szólok, tehát neked sem mondom meg. És kérlek, ne mondd meg mamácskának, a mi most

történt. Talán nem helyes, hogy eltitkoljuk, de nem akarom, hogy Aladárnak miattunk legyen baja.

Andor készségesen beleegyezett, aztán nem is beszéltek többet a dologról. De annál inkább beszéltek Aladár és Kálmán. A nagy futás és ijedség után nagy haraggal eltelve vonultak félre szokott buvóhelyökre s mint rendesen, most is Kálmán tüzelte pajtását.

— Ez már mégis kiállhatatlan! Hát nem elég, hogy ő maga van az utunkban, hanem még a kutyája is üldöz? Ezt én nem tűröm!

— Igen, de hát mit tegyünk?

— Majd kitalálom én a módját! De azt tudom, hogy az a hitvány eb nem fog engem többé megkergetni. Elteszszük láb alól és ez legalább egy kis borsot fog törni Andor urfinak az orra alá.

— Már ezt magam is szeretném, szólta Aladár. Ez nem is volna olyan veszedelmes, mint a minap a kunyhó... és csak magát Andort boszantaná. De mit csináljunk azzal a bolond nagy kutyával? Igen erős ám, nem bírunk vele.

— Dehogy nem! Téged ismer, hát te majd hizelegj neki s mikor Andor nem látja, csald el magaddal. A többi az én dolgom.

— Meg is teszem, csak merjen otthon egy szóval is árulkodni, hogy téged itt látott a kertben.

— Akár teszi, akár nem, megfizetünk neki ezért a csufságért, a mit a kutyája velünk tett.

— Igazad van, csak azért is!

A mit pedig a vásott Kálmán egyszer elhatározott, azt meg is tette. Andor

nem is sejtette, mi készül, mert ő már nem is gondolt erre az egész dologra, hanem végezte rendesen dolgait, aztán játszott kedves pajtásával, Zsuzsikával, a ki napról-napra jobban üdült, egy hét mulva már csak oly vigan szaladgált, mint azelőtt. Az sem igen tűnt föl nekik, hogy Aladár most gyakran eljátszogat Vidorral, pedig ezelőtt nem szerette.

— Jó barátságot köt vele, nehogy újra megkergebbe, gondolá Andor.

Nem sejtett semmi rosszat, mert ő maga soha sem gondolt ravaszkodásra, tehát nem is hitte, hogy ellene valaki gonosz csinyt forralhasson. Pedig jó lett volna, ha kissé résen áll és utána néz, miért köt Aladár olyan nagy barátságot a kutyával.

Egy napon midőn Andor is, Zsuzsika is a szobában voltak elfoglalva, Aladár megint az udvaron kergetőzött Vidorral, aztán a kertbe mentek, onnan a kis ajtón át ki a mezőre s mire ide értek, a vigan játszadó kutya észre sem vette, hogy nyakkötőjéhez erős póráz van kötve. És a mint kiértek a mezőre, egy bokor mögött Kálmán várt reájok. Elébe sietett Aladárnak, és kárörömmel mondá:

— Hivd tovább ezt a gonosz állatot, amoda túl, az országútig. Ott majd aztán én bánok el vele.

A kutya vigan követte őket, de a mint a dombon túl értek, az országútnál Kálmán hirtelen megkötötte a kötelet egy fához.

— Így ni, most már el nem szabadul.

— És most mit csinálunk vele? kérdé Aladár. Agyonütni mégis sajnálnám.

— Én bizony nem sajnálnám, de hát az nem is szükséges. Különben te most akár haza is mehetsz, legalább igazán elmondhatod, hogy nem tudod, mi történt a kutyával.

— De nem fogod bántani, ugy-e? Mégis kár volna...

— Ne félj semmit. Még jobb dolga lesz, mint eddig, csakhogy nekünk nem fog többé utunkban állani.

Aladár hazament s nem egészen jól érezte magát; mintha azt sugta volna neki valami, hogy tolvaj, hogy gonosztettet vitt végbe. Szinte szerette volna Vidort hazavinni, de arról szó sem lehetett. Kálmánnal nem lehetett tréfálni. Ha ő egyszer a kezébe kapott valamit, tőle ugyan vissza nem vehette senki. Aztán ki is nevetné. Így hát inkább csak haza ment.

Kálmán pedig ott állt a kutya mellett és gonosz kárörömmel nézte ennek dühös vergődését, még boszantotta, ütötte is egy vesszővel. Megkeserülte volna, ha Vidor el tudott volna szabadulni; de a kötélen nagyon erős volt, nem bírta elszakítani.

Nem sokára kocsizörgés hallatszott. Kálmán gyorsan leült az ut szélére és ropant szomorú arcot csinált, mialatt fűrészőleg nézett a kocsit elé s így szólt magában:

— Csakugyan ő az... nem is gyanította, mért kérdeztem reggel, hogy mikor fog erre visszautazni?

A kocsiban egy nyájas, de komoly képű öreg ur ült s mikor Kálmánt olyan busan látta ott, megállította a kocsit és kérdé:

— Hát neked mi a bajod, kis öcsém,
 hogy olyan nagyon buslakodol?

— Oh, nagy az én bajom!

— No, és ugyan micsoda?

— Hiába mondanám el, ugy sem
 segíthet rajta senki.

— Ki tudja? Hátha adhat valaki jó
 tanácsot?

— Nem ér itt a jó tanács semmit,
 nem menti meg szegény Vidor életét.

— Ki az a Vidor?

— Hát ez az én szép kutyám.

... ODASIMULT ANDORHOZ. (Lásd a 327. lapon.)

— És mi a baja? Csak nem veszett
 meg, hogy agyon kellene ütni.

— Oh dehogy! Nincs neki semmi
 baja. Pompás állat, okos, hű, csak egy kissé
 mérges... kis testvéretem megharapta s

ezért otthon kimondták rá a halálos itéle-
 tet. Szomorúságomban megindultam vele,
 hogy megmentsem, de nem gondoltam meg
 jól... most már látom, hogy nem tudom
 megmenteni, mert ha elviszem is a szom-

széd határig, azért visszatér és akkor agyonütik. Szegény jó állat!

— No már az csakugyan nagy kár volna, ha agyonütnék az ilyen szép állatot. Tudod mit, kis öcsém? Elviszem én, ugyanis nagyon szeretem a kutyát. És nem kell félned, nem fog hazaszökni, majd vigyázok rá.

— Oh de jó lesz! Így már aztán nyugodtan megyek haza.

Az öreg ur leszállt a kocsiról s Kálmán és a kocsis segélyével megkötözte a kutyát, föltette a kocsira és elhajtatott. Kálmán pedig kaczagva ment haza.

— Ezt ügyesen elintéztem! Ismerem én az öreg vadász bácsit, tudom, mennyire szereti a szép kutyát. Milyen jó, hogy kóborlásaim közt megismerkedtem vele! No Andor urfi, most már sirhatsz kedves kutyád után, nem fogod többé utánam uszítani.

Andor ezalatt egész jókedvűen játszott Zsuzsikával s csak este jutott eszébe, hogy már rég nem látta Vidort.

— Ejnye a kópé, elkalandozott valahová.

— Csak baja ne essék, aggódék Zsuzsika.

— Oh, attól ne félj, tud ő vigyázni magára. Majd haza kerül.

S ezzel nyugodtan aludni is tértek.

De Vidor másnap reggel sem került elő, pedig rendszeren az ajtónál szokta volt várni, hogy gazdája bebocsássa s aztán együtt induljanak reggelizni. Most már aggódni kezdett Andor. Tudakozódott mindenfelé, de senki sem tudott semmit. A kutya ott járt-kelt egész nap, senki sem ügyelt rá; egyik cseléd azt mondta, hogy

tegnap egész nap nem látta, a másik meg hogy este is látta, a vége pedig az lett, hogy senki sem tud róla semmit. Ekkor aztán keresték, kutatták a faluban, de sehol sem volt nyoma, ott sem látták sehol. Vidor eltűnt nyomtalanul.

Erre már aztán igazán elszomorodott Andor, nem volt többé kedve semmi játékhoz, mulatsághoz. Nagyon szerette a hű, szép állatot, nem csoda, hogy nagyon sajnálta. Még Zsuzsika sem tudta fölvidítani, pedig ugyancsak iparkodott, ámbár ő maga is nagyon busult a jó Vidor után.

Andor, mikor meggyőződött, hogy minden keresés, kutatás hasztalan, belenyugodott ugyan, de azért mégis csak látszott rajta, hogy boszantja, bántja ez a dolog. Törte is a fejét, hogy mégis mi történhetett az ő kedves Vidorjával, de hiába: pedig egyszer könnyen megtudhatta volna.

A szobában ült és olvasgatott, mellette pedig Zsuzsika üldögélt, mikor belépett Etelka és Aladár.

— Olyan gyönyörű idő van odakint, szólt Etelka. Jertek, menjünk sétálni.

— Nincs kedvem, felelé Andor.

— Oh, még mindig busulsz? szólt Aladár gunyosan. Bizony még megsiratod azt a kutyát, mintha valami atyádfia lett volna.

— Hü barátom volt, azt tudom.

— Gyönyörű pajtás, mondhatom. Talán bizony gyászt is fogsz viselni érte?

Andor nem felelt az izetlen gunyolódásra, de Zsuzsika összeránczolta homlokát, mint a kinek valami boszus dolog jutott az eszébe. Jutott is valami az eszébe

a mint Aladár gunyos, kárörvendő nevetését látta. Fölpattant és hevesen mondá:

— Bizony kár gunyolódni, Aladár, inkább add elő Andornak a kedves kutyáját.

Aladár elsápadt, Andor pedig csodálkozva nézett hol az egyikre, hol a másikra s végre kérdé:

— Hogy Aladár adja elő? Hát tudja ő, hová lett Vidor?

— Fogadni mernék rá, hogy tudja, szólt Zsuzsika hevesen. Emlékszel arra, mikor én még betegen ott ültem a kertben, Kálmán és Aladár meg akartak lepni, de Vidor elüzte őket?

— Emlékszem. Hát aztán?

— No's hát, én ismerem azt a drágalátos Kálmánt. Fogadok rá, hogy azóta mindig azon törte a fejét, hogy Vidornak ártalmára legyen. És akkor Aladár is tud róla, mert ők jó pajtások, mindent együtt tesznek.

Andorban fölillant a gondolat, hogy ez való lehet, de sokkal nemesebb szívű volt, hogysem így pusztá gyanúra vádolni merte volna Aladárt. És ez nem is hagyott rá időt, mert a mint Zsuzsika beszélt, Aladár egészen elvörösödött és mérgesen rivalt rá:

— Elhallgatsz ostoba fecsegéssel? Ha még egy szót mersz szólni, megkeserülöd! Hogy mersz rólam ilyet mondani?

Fenyegetőleg emelte föl kezét és nem tudom mi történt volna, ha Etelka közbe nem lép és meg nem fogja:

— Ugyan legyen eszetek! Te Zsuzsika ne beszélj ilyen badarságot, mert ez már komoly dolog! Te meg Aladár tudod, hogy Zsuzsika mindig ingerkedni szokott,

hát ne jőjj mindjárt olyan pulykaméregbe. Menjünk.

Megfogta és elvezette Aladárt, míg Andor komolyan mondá Zsuzsikának:

— Igaza volt Etelkának, nem szabad úgy vaktában effélet mondani. Lásd, ezzel nagyon megsértetted a testvéredet.

Az indulatos kis leány mérgében a földre vetette magát, majd megint szeliden odasimult Andorhoz (Lásd a képet a 325. lapon.) és így szólt:

— Hiszen meglehet, hogy nincs igazam... de mégis meglehet... csak azért mondtam, hogy ha mégis úgy volna, akkor előkerithetnők szegény Vidort és te nem busulnál.

— Jól van, hát inkább nem busulok, csak ne legyen miattam haragja testvérednek. Majd összebékítelek és megmondom Aladárnak, hogy nem hiszem, a mit mondtál róla. (Folytatása következik.)

KUTYA-ISKOLA.

— Mese. —

(Képpel a 333. lapon.)

*MORGOM adta, erre arra kölykei,
Füleljetek, kezdjétek már figyelni!
Mert ma napság helyes tudomány nélkül
Nem élhet meg a kutya sem,
Vagy ha él, hát csak ebül.*

*Tanulnotok kell, fiaim, egyet-mást:
Az olvasást, írást, meg a számolást.
Bámultatok ugy-é, már tudós ebet?
Ha tanultok, belöletek
Tudós eb szintén lehet.*

*Ne legyen hát köztetek egy sem hanyag!
Ha tanultok, majd kerestek aranyat.
Igy lesz meg a hihetetlen nagy csoda,
Hogy végtére lehet ám még
Kutyából is szalonna.*

LEVÉL

FORGÓ BÁCSIHOZ.

KEDVES Forgó bácsi! Édes anyám, atyám
Kis birtokán élünk a Balaton partján.

Le sem irhatom, hogy mily boldogan élünk,
 A közmondás szerint: gróffal sem cserélünk.
 Mert bőven van részünk mindenféle jóban :
 Naponkint megfürdünk a hullámzó tóban,
 S minden áldott este esónakázunk rajta,
 Aztán lepkefogni kimegyünk a partra.
 Béla bátyám fogja a »szálló virágot«
 S én szedem az ágon pillangó virágot —
 Azaz ő *lepét gyűjt* (megfejtve a titok),
 Én meg gyöngyvirágot, rózsát is *szakítok*.
 Szóval, Forgó bácsi, nagyon szép mi nálunk,
 Reggelé a munka, s csak este ugrálunk.
 Ha eszünkbe jut a fővárosi élet:
 Akkor látjuk csak a roppant különbséget!
 Ott ültünk szobánkban s kürtők vadonján át,
 Kerestük szívünknek drága Balatonját.
 Béla eltűnődött, könnyvel az ölében, —
 Szeme nem ott járt, de távol szép vidéken ...
 ...Rut hálátlan vagyok, hogy ilyet beszélek!
 Hiszen Budapesten is pompás az élet;
 Persze nem nyaranta, hanem inkább télen,
 Néha operában, gyakrabban a jégen.
 Csak volnánk mi falun zimankóban, sárban,
 Hétszám ott rekedvén unalmas szobánkban:
 Hajh de sóhajtoznánk Budapestre vissza,
 Ahol tér és utcza esőben is tiszta,
 Vidám nép tolong a ragyogó aszfálton,
 Sürgés mindenütt a kis és nagy utczákon.
 De hát levelkémnek — mondja bátyám Béla —
 Ezen alkalommal ne legyen más célja,
 Mint hogy kis falunkból, virágaink helyett,
 Jó Forgó bácsinknak küldjünk üdvözlötet.
 Mert a sok virágunk bele nem is férne
 Ebbe a kicsinyke, szerényke levélbe.
 S a míg Pestre érne, el volna hervadva —
 Mig a köszöntésünk' frissiben átadja.
 Isten, Isten Önnel, drága Forgó bácsi!
 Hü kis olvasója

Siófoki Malesi.

A JÓ CSELEKEDET.

— Három jelenet. —

Személyek:

A MAMA.
TILDA, leánya.
BÉLA.
MÁTYÁS, szegény iparos.

Első jelenet.

Tilda, (szekrényben rendezget.)

Hála Istennek, sikerült! Senki sem látott. Jaj, még most is dobog a szívem... úgy félttem, hogy találkozom valakivel. Ha kérdezték volna: »Tilda, miféle csomag az, hova viszed?« ugyancsak meg lettem volna akadva. Nem is tudom, mit feleltem volna. De szerencsére nem látott senki... kiosontam a kapu alá, ott megvártam Gyurkát és kezébe nyomtam a csomagot. Hogy bámult, mikor azt mondtam neki: »Ez a testvéreid számára való, vidd haza!« Szólni akart, de ott hagytam, viszaszökttem a szobába. Igazán, majdnem úgy félttem, mint mikor tavaly Viktorral az Elek bácsi kertjében barackot lopunk... pedig ez most egészen más ám! Akkor azért szöktünk, mert rossz tettét követtünk el: akkor igazán gonoszak voltunk, de most, ez egészen más... Szépen rendbe kell szednem a szekrényt, hogy Lidi ne vegye mindjárt észre... Jaj Istenem, jön valaki!

Második jelenet.

Tilda. Béla.

Béla (belép és vigan siet Tilda felé.) Jó reggelt, kedves hugocskám, megjöttem, itt vagyok!

Tilda (fölélekzik.) Ah, csak te vagy az, Béla? Ugy megijedtem! Azt hittem, hogy a mama vagy Lidi jön.

Béla. Az öreg dada? És megijedtél? Akkor hát épen valami rosszban törted a fejedet, valami oktalanságot készültél elkövetni?

Tilda (sértődve.) Nem szokásom, kedves bátyám uram.

Béla. Nem? No ez szép tőled, hogy ennyire okos lettél.

Tilda. Igenis, hiába gonyolódol, nem szoktam oktalanságokat elkövetni.

Béla. Meghiszem és örvendek is rajta; csak azért mondtam, mert emlékszem bizonyos kis eseményre, mikor az én Tilda hugom meg Viktor öcsém a gyümölcsösben épen azt a barackfát koppasztották meg, a melyiket Elek bácsi leginkább féltett.

Tilda. Oh, az nagyon régen volt, akkor még kicsiny voltam.

Béla. És azóta nagyot nőttél és nagyon meg is okosodtál?

Tilda. Igen is, szolgálatjára és ha Viktornak társra van szüksége pajkos csinnyehez, hát én hozám ugyan hiába jön.

Béla. Igazán? No már ez igazi esoda! Hát csakugyan nem követsz el többé szeleburdi tetteket? De hát akkor mit csinálsz?

Tilda (büszkén). Jó tetteket viszek végbe.

Béla. No már ez szép dolog. És a jó cselekedetek végbevitelénél tépted így el a ruhádat? Ni, hogy el van féselve.

Tilda (ijedten nézi.) Elfeslett? Jaj! Igen, emlékszem, nagy sietségemben beleakadtam az ajtóba. Majd összevarrja Lidi... csak hogy kérdezősködni fog, hogy történt... ez bosszantó lesz...

Béla (nevetve.) Így jár az, a ki jót cselekszik.

Tilda. Igenis így, mert hiába nevensz; ez épen akkor történt, mikor jót cselekedtem.

Béla. No már arra a jó cselekedetre kíváncsi vagyok.

Tilda. Csakhogy a jó tettet nem szokás elbeszélni.

Béla. Épen mint a roszat sem. Nő de jól van, nem is faggatlak, inkább elhiszem, hogy csakugyan nagy jótettet vittél végbe. Hanem azt már rosz néven veszem, hogy még csak nem is üdvözölsz. Haza jövök az iskolából, hetek óta nem láttál, és azt sem kérde, hogy vagyok, hogy végeztem az iskolát. Pedig büszke lehetnél reám, mert tudd meg, hogy bizonyítványomban nincs egyéb, mint csupa kitünő.

Tilda (megöleli.) Oh, ennek nagyon örvendek. . . apácska is örült, ugy-e? Hiszen tudod, mindnyájan nagyon szeretünk. Hanem most nagyon sietek, hogy a szekrényemet rendbe hozzam. Lásd, segíthetnél.

Béla. Szívesen. Milyen rendetlenség! Szanaszét hever minden, mintha tatárok pusztítottak volna itt. Talán tolvaj járt a szekrényedben?

Tilda. Pszt! Ne beszélj oly hangosan!

Béla (több ruhadarabot a szekrény felé vevé.) De igazán úgy látszik, mert a szekrény majdnem üres. És a mi van is benne, hogy össze van hányva! No, már ez csakugyan nem illik jóra való leánykához.

Tilda (neheztelve.) Ha nincs rendben, az nem baj. Azért nincs, mert jót tettem,

az pedig többet ér, mintha a szekrényben minden szépen el volna rakva.

Béla. Igaz, de nem látom át, mért kellene rendetlenségnek lenni annál, a ki jót cselekszik.

Tilda (bedobja a ruhákat mind a szekrénybe és bezárja az ajtót.) Nem tudod, mit tettem, azért beszélsz így. Ha tudnád, mindjárt másképp beszélnél.

Béla Meglehet. Hát mondd el.

Tilda. Neked el is mondom. Hát tudod-e, hogy ma reggel hány ruhám volt?

Béla (nevetve.) Azt biz én nem tudhatom. De gondolom hogy sok volt, mert mamácska szereti, ha csinosan vagy öltözve.

Tilda. Igen. És most hárommal kevesebb van, mint reggel volt.

Béla. És hová lett az a három ruha?

Tilda. Az titok.

Béla. Ahá, értem! Az a jó cselekedet! Oda adtad valakinek.

Tilda. Igen is, oda adtam.

Béla. No's, én azt hiszem, hogy ezt rosszul tetted.

Tilda. Rosszul? (Önelégülten.) Látszik, hogy nem érted a dolgot. Várj csak, mindjárt elmondom; de meg kell ígéred, hogy el nem árulsz.

Béla Igérem, csak beszélj.

Tilda. Hát ezelőtt vagy egy héttel apácska épen a nagy piacon ment keresztül, mikor egy kocsi elgázolt egy szegény beteg asszonyt, ki piczike gyermeket tartott a karján. A kis gyermeknek nem történt semmi baja, de a szegény asszony karját törte. Apácska oda sietett, megsajnálta, haza vitte és megnyugtatta a csalá-

dot, hogy majd ő gondoskodik orvostól és gyógyszerekről.

Béla. Nem csodálom, — apácska olyan jó!

Tilda. Jó bizony! Azután mamácska is meglátogatta a beteget és engemet magával vitt. Oh, én is úgy megsajnáltam őket! Nagyon szegény család, az apa beteges, nem bír dolgozni, nagy szükségét szenvednek. Mamácska mindennap küld jó ételt a betegnek, de a gyermekeknek is. Mert a kis babán kívül egy fiú és három leány van. A fiú, Gyurka, el jön minden nap az ételért. Ha tudnád, mennyire örül, mikor látja, hogy annyit kap, hogy valamennyiöknek elég!

Béla. Meghiszem azt. De hát mi köze ennek a te ruháidhoz?

Tilda. Várj csak, mindjárt megtudod. Mindnyájan nagyon megsajnáltuk a szegény családot, még Lidi is adott nekik valamit. Csak én nem adhattam, mert épen akkor... izé, nem volt már semmi a zsebpénzemből.

Béla. Értem, elköltötted nyalánságokra.

Tilda (röstelkedve.) No... igen... ezt nem tagadom. De nagyon sajnáltam, hogy csak én nem adhatok semmit. Ekkor eszembe jutott, hogy mégis adhatok én is valamit. Láttam, hogy a három leánykának nincs ruhája, ki sem mehetnek az utcára. Én hát gyorsan összepakoltam egy csomóba három öltözék ruhát és ma titkon odaadtam Gyurkának, hogy vigye el testvéreinek.

Béla. És ez az a te jó tettered.

Tilda. Ez.

Béla. Erre vagy olyan büszke?

Tilda. Talán nincs rá okom? Nem holmi ócska, rossz ruhát adtam ám oda, hanem majdnem egészen új, jó ruhákat. Még magam is szerettem volna viselni.

Béla. De hát azok a szegény leányok mit csináljanak a te ruháiddal?

Tilda. Mit? Hát viselni fogják. Olyan rongyosan jártak szegénykék, hogy bizonyosan nagy örömük lesz, ha megint szépen felöltözhetnek.

Béla. Nem hiszem én azt, kedves Tildám. Ők szegény gyermekek, mindenki nevetne rajtuk, ha egyszerre efféle kisaszonyos ruhában járnának.

Tilda. Oh, nem fog senki nevetni, mert megmondják ám, hogy ajándékba kapták a szép ruhát.

Béla. Ám legyen. De hát mamácskánk tudta nélkül adtad oda?

Tilda. Miért ne? A magam ruháit adtam oda.

Béla. No, az nem egészen úgy van. Nekünk még nincs semmink; a mink van, azt szüleinktől kapjuk és ha másnak adjuk, mikor még magunk is hasznát vehetnők, hát ezzel költséget okozunk szüleinknek, mert kénytelenek nekünk ujat venni; tehát az ő költségökre adtuk az ajándékot. Csak holmi apróságot adhattunk oda, olyat, ami nekünk fölösleges. De még akkor is jó előbb megkérdezni mamácskát.

Tilda. Eh, unalmas vagy ezzel a szörnyen böcs beszéddel. Inkább el sem mondtam volna, ha tudom, hogy leczkézteni akarsz.

Béla. Dehogy akarlak! Csak azért mondom, mert én magam már megjártam épen ilyen fajta jó cselekedettel.

Tilda. Hogyan?

Béla. Oh, az még harmadéve volt. Egyszer a mezőn jártam és egy szegény fiuskát pillantottam meg, a ki nagyon betegesnek látszott. Mezitláb volt s az jutott eszembe, hogy szegényke még betegebb lesz, ha meghüti a lábát. Lehuztam a saját cipőimet és odaadtam neki. Kicsit szűk volt, de mégis fölhumta. Én mezitláb tértem haza és az volt a legelső, hogy ugyancsak kikaptam apácskától. És ugyanakkor az a kis fiu is kikapott amaga apjától, hogy merete elfogadni a cipőt. Vissza is küldte s az én jöttemből a szegény fiunak az a haszna lett, hogy verést kapott. Nem is felejtette el sokáig, talán még most is haragszik rám e miatt.

Tilda. Már ebben bizony nincs igaz. De ez a te történeted nem is hasonlít egy csöppet sem az enyémhez.

Béla. Én meg úgy találok, hogy nagyon hasonlít. Én el is tökélttem, hogy többé soha sem teszek jót...

Tilda (szörnyűködve) Soha sem teszesz jót!?

Béla. No csak engedj befejeznem. Soha sem teszek jót — szüleink megkérdése nélkül.

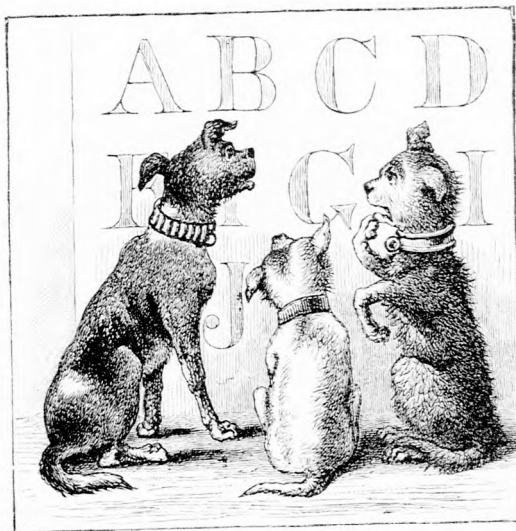
Tilda. Erre nekem most nem volt szükségem.

Béla. Azt véled? Én meg azt hiszem, hogy nagy szükséged lett volna rá. Azok a szegény leányok nem fogják a te drága ruháidat magukra ölthetni, mert apjoknak lesz annyi esze, hogy nem engedi meg, és a leányok aztán csak busulni fognak e miatt. Azonfelül pedig, attól tartok, mamácska haragudni fog reád.

Tilda. Oh, azt már bizonyosan tudom, hogy nem úgy lesz, mert mamácska szereti, ha valaki jót tesz. (Kivülről zaj hallatszik.) Miféle zaj ez? Mintha annak a szegény Mátyásnak a hangját hallanám.

Béla. Ki az?

Tilda. Az a szegény ember, a ki nek a családját segélyezzük.

KUTYA ISKOLA. (Lásd a 327. lapon)

Harmadik jelenet.

Voltak. A mama, Mátyás (nagy csomaggal.)

A mama (szigorú hangon) Tilda, igaz-e, hogy te adtad a kis Gyurkának ezt a csomagot?

Tilda (ijedten.) Én... kedves mama... én... igaz, én adtam.

A mama. És mi volt benne?

Tilda. Három öltözet ruha a szegény leányok számára.

A mama (Mátyáshoz.) Lássá, mondtam, hogy Gyurka igazat mond.

Mátyás (ki ezalatt egy székre tette a csomagot.) Hála Istennek! Jaj de örülök! Csakhogy így van, csakhogy így van!

A mama (Tildához.) Ez a szegény, de becsületes ember azt hitte, hogy a fia lopta valahol ezeket a ruhákat.

Tilda. Oh!

Mátyás. Már istálok alá, hogy ne hittem volna? Hol szedhette volna különben össze az ilyen drága ruhákat? Nem szokás efféle szegény gyermekeknek adni. Most már mégis sajnálom, hogy megvertem.

Béla. Megverte? Szegény Gyurka!

Tilda. Megverte! Oh, ez csunyaság!

A mama. Nem úgy van, kedves leányom. Vannak dolgok, melyeknél a jó apa nem érti a tréfát.

Mátyás. De nem ám, nagyságos asszonyom! Szegény ember vagyok, de tolvaj nem volt a familiámban. Mikor azt hittem, hogy a fiam lopott, hát biz én jól elpáholtam, hogy máskor ne jusson ilyesmi eszébe.

Tilda (sírva.) Oh oh!... és én miattam... szegény Gyurka!

Mátyás. No, az a kisebbik baj, a fő az, hogy fiam nem tolvaj, most már sietek haza és megölelem. Megmondom neki, hogy nem haragszom, tudom, hogy ártatlan.

A mama. Menjen, jó Mátyás. Majd én is elmegyek leányommal és Tilda majd bocsánatot fog kérni Gyurkától.

Mátyás. Oh, az nem szükséges... hiszen mi annyi hálával tartozunk... egy kis tévedés volt, nem tesz semmit. Kezeit csókolom, nagyságos asszonyom. (El.)

Béla (szeliden.) Lásd, kedves Tilda, a te jótetted még rosszabbal végződött, mint az enyém.

Tilda (zokogva.) Kedves mamácska, bocsáss meg... úgy sajnálom... én jót akartam... hát a ki még kicsiny, az nem tehet jót?

A mama. Dehogy nem! Jót mindenki tehet; de a ki olyan kicsiny mint te, és nem tudja bizonyosan, mi a helyes, az kérjen tanácsot szüleitől. Jót akartál, de rosszat tettél, ennek a becsületes embernek fájdalmat okoztál, mert tolvajnak hitte a fiát, szegény Gyurka meg ártatlanul kapott verést. Aztán nem is szabad értékes holmikát tudtom nélkül elajándékoznod és a te finom ruháidnak azok a szegény leányok nem vették volna hasznát.

Tilda (letörölve könnyeit.) Épen most mondta Béla is.

Béla. Igen mert én már kaptam leczkét. Azt hiszem, te se fogsz jövőre ilyen módon jót tenni.

Tilda. Nem, nem, csak most ne haragudjál, kedves jó mamácskám!

A mama (megcsókolja.) Nem haragszom, kedvesem. Most meglátogatjuk a jó Gyurkát, s te bocsánatot kérsz tőle. Utközben pedig veszünk olyan szövetet, mely nekik való ruhára és nem fog senkinek bajt okozni.

Tilda (megöleli a mamát.) Milyen jó vagy
Béla (te, kedves mama! Siessünk Gyurkáékhoz!

— A függöny legördül. —

TALÁLÓS MESE

a Szt. Irásból.

Mit tesz a tizenkét apostol az égben?

(Egy tucatot)

AZ ELÉGEDETLEN GÉM.

— Állatmese. —

(Képpel a czimlapon.)

NAGY tó szélén ütött tanyát a gém. Sokáig boldogan, elégedetten élt ott. Nagyon pompás hely volt ez, eleséget bőven talált, ismerőse, atyjafia sok lakott közel és így kellemesen telt az idő.

Egy reggel azonban gém barátunk nagyon kedvetlenül állt ott a tó partján. Maga sem igen tudta volna igazán megmondani, mi a baja, miért elégedetlenkedik; csak azt dörmögte magában:

— Mi haszna töltöm itt az életemet? Csupa víz, sás van messzire, nem látja senki szép tollamat, én sem látok egyebet ennél az unalmas mocsárnál. Én bizony elvándorlok innen, próbálok másfelé szerencsét.

A sás- és nádszálak kedvetlenül hajlongtak, suttogtak, mintha nem lett volna kedvükre a gém beszéde. Egy igen öreg sás, a mint a szellő lengette, egészen a vízre hajolt le, aztán fölegyenesedett és csak rázogatta a fejét, majd azt susogta:

— Oktalanság a mit beszélsz, gém barátom. Maradj itt, a hol jó dolgozol van.

A gém azonban nem hallotta meg és ha meghallja is, alkalmasint nem követi, hanem még megharagszik. Mert hát úgy van az, hogy a jó tanácsért legtöbbször megharagszunk, ha nem azt tanácsolja, a mi épen kedvünkre való volna. De a gém nem is figyelt oda, felröppent és utra kelt szerencsét próbálni. El is jutott messzi vidékre s egy kis tavat pillantott meg.

— Ez sokkal szebb vidék, itt maradok, mondá.

Ott maradt, kedvére sétált föl s alá és azt akarta elhíttetni magával, hogy itt sokkal boldogabb. De másnap már csak nehezen tudta elhinni, mert, az igazat megvallva, nagyon unatkozott. Otthon volt fészke, ezen mindig volt holmi kis dolga, aztán elmulatott gém-atyjafiaival; de itt az egész istenadta nap olyan volt, mint valami sátoros ünnep, csak sétálgatott.

A mint ott sétált a tó partján, egy halacska dugta ki fejét a vízből és bámulva nézett rá.

— Mit báméskodol? szólt a gém. Soha olyan ostoba teremtetést, mint ezek a halak! Ki nem állhatom a halat.

— Igazán? szólt a hal. De ha anynyira kiállhatatlannak találasz, miért leskelődöl utánunk? Mert ismerlek ám én, tudom, hogy a hol egy halacska megcsiphetsz, le is nyeled.

— Az más. Azt eszem, a mi nekem tetszik. Mi közöd hozzá?

— Épen semmi addig, mig engemet be nem kapsz. Csak azon bámulok, hogy itt látlak, mert eddig nem laktál itt.

— Persze hogy nem. Messze földről jöttem ide, mert a régi lakásommal nem voltam megelégedve. Még nem tudom, nyertem-e a cserével? Mit gondolsz?

— Már azt én nem tudhatom. Én nagyon meg vagyok itt a vízben elégedve. Hát te nem voltál megelégedve régi helyeden? Talán nem volt jó fészked, nem voltak barátaid, és ellenség háborgatott?

— Azt nem mondhatnám. Volt jó fészkem, sok jó atyámfia, ellenség pedig soha sem tévedt arra a vizenyős helyre.

— No már akkor nem tudom, mért nem voltál megelégedve a dolgoddal. Itt

én néha látok a parton egy furesa lényt; két lábon jár, mint te, de nincs tolla és nagyobb náladnál. Embernek mondja egy öreg hal-atyámfia és azt állítja, hogy veszedelmes lény, nem szabad benne bizni.

— Oh, én is láttam már embert. Egyszer-mászor meg is ijesztettek emberek, de én nem félek tőlök, mert ők nem tudnak ám röpülni.

— Azért mégis veszedelmesek. Itt a parton leülnek és hosszú zsinóron csábító jó falatokat dobnak a vízbe. A mi öregünk azonban intett, hogy bele ne harapjunk, mert horog van a zsinór végén, torkunkon akad s akkor az a gonosz ember kihuz a vízből és megöl.

— No már az nem szép tőle.

— Nem ám. Azért azt tanácsolom, menj innen, térj szépen haza, a hol jó dolgod volt; ne elégedetlenkedjél, mert a ki be nem éri a jó dolgával, megbánja.

A gém megharagudott, hogy neki egy ilyen ostoba halacska tanácsokat mer osztogatni.

— Jöjj csak közelebb, hal barátom, még valamit akarok kérdezni, de egészen bizalmasan, hogy a többi halak ne hallják.

A halacska megfélekedett az ovatosságról, közelebb uszott s ekkor a gém hirtelen odakapott hosszú nyakával és csőrével, meg is csipte a boldogtalan halacska és lenyelte.

— Így ni, szolt a gém. Majd adok én neked tanácsokat osztogatni! Azt hitted, én is csak olyan ostoba hal vagyok?

De a többi halak, látva társuk veszedelmét, ijedten menekültek a víz mélyére és elő sem jöttek többé másnap sem, harmadnap sem. Ez a tó pedig nem olyan

sekély volt, mint a másik, a hol a gém kényelmesen gázolhatott és fogdoshatta a halakat. Itt csak a parton kellett leskelődni; de hiába tette, halat többet nem fogott. Éhes volt, boszankodott, de ez nem használt; ravasz kegyetlensége, hogy a jó tanácsért oly gonoszul fizetett vissza, megkapta büntetését.

— Talán jobb lesz visszatérnem régi helyemre, gondolá.

Még habozott, mert attól félt, hogy ott majd nevetni fognak rajta. És a mint ezen gondolkozott, egyszerre nagy dörrenés hallatszott és a gém összerogyott. Lövés volt az s a golyó jól talált, nem sokára pedig ott termett a vadász.

— Nagyon szép példány, mondá. Edig soha sem láttam vidékünkön gémet.

A szerencsétlen gém most már fájdalmasan gondolt arra, milyen oktalanul cselekedett. Nem volt meglegedve régi honában, hol boldogan és jólétben élt, elhagyta kedves fészket, jó pajúisait, biztos mocsarait, mert ez neki mind kevés volt.

— Ah, ha még egyszer visszajuthatnék! sohajtá.

De már az nem lehetett többé. A vadász megfogta és látván, hogy még él, nem akarta, hogy kinlódjék, tehát megfojtotta.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXVI. köt. 18-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Lippe Valeria, Hvezda Kálmán, Stein Irén és Imre, Bachrach Fannika és Irmuska, Sánta Etel és Irén, Fabritzky Emma, Irén és Pista, Herz Jerka és Anna, Szokolovics Iván, Kiss Margit és Árpád.

„Forgó bácsi postája“ és a többi apró rovat a jövő számra marad.